

Колись давно, дуже давно, вона йшла, зовсім самотня, темним провулком, який називався провулком Світлячків, і тієї найгіршої ночі свого життя зустріла рідну душу.

То був наш початок. Понад тридцять років тому.

Таллі-й-Кейт. Ми з тобою проти світу. Найкращі подруги назавжди.

Однак у будь-якої історії є кінець. Ми втрачаємо людей, яких любимо, і лишається тільки намагатися відшукати шлях уперед.

Я маю відпустити. Усміхнутися й попрощатися.

Буде нелегко.

Вона ще не знає, початок чого заклала. За мить зміниться геть усе.

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

2 вересня 2010-го

22:14

Алкоголь приглушив свідомість, і з'явилося відчуття, наче її загорнули в тепленьку, щойно із сушарки ковдру. Дуже приємно. Проте невдовзі вона отямилася, і приємні відчуття зникли — вона досі сиділа скручена в туалетній кабінці зі слідами сліз на щоках.

Як довго це триває? Вона повільно підвелася, вийшла з туалету й пробилася крізь натовп у вестибюлі кінотеатру, ігноруючи осудливі погляди красивих людей із келихами шампанського, у яких виблискувала люстра дев'ятнадцятого століття. Очевидно, фільм уже закінчився.

Надворі вона скинула лаковані туфлі на скажених підборах і жбурнула кудись у темряву. Босі ноги в дорогих нейлонових панчохах почалапали брудними сітлськими калюжами, у які покрапував дощ, в бік дому. До нього було недалеко, кварта-лів десять, — вона цілком могла дійти пішки. Та й упіймати таксі в таку годину було нереально.

Десь коло Вірджинія-стріт в око впала рожева неонова вивіска «Мартіні-бар». Під невеличким дашком над дверима зібралася юрма, від якої долітав цигарковий дим та уривки розмов.

Пообіцявши собі рішуче пройти повз, вона мимоволі повернула, відчинила двері, зайшла в темну людну залу й попрямувала до барної стійки із червоного дерева.

— Що питимете? — запитав худорлявий хлопчина «творчої» зовнішності. Волосся в нього було пофарбоване в мандариновий колір, а кількість металу на обличчі могла б скласти конкуренцію пристойному будівельному магазину.

— Шот текіли.

Вона хутко спорожнила чарку й замовила ще одну. Гучна музика заспокоювала. Вона хильнула другу чарку й загойдалася під мелодію. Навколо люди сміялися та гомоніли — створювалося враження, наче вона частина цього всього.

На стільці поруч влаштувався чоловік у дорогому італійському костюмі: високий, спортивний, з дбайливо зачесаним білявим волоссям. Мабуть, банкір або корпоративний юрист. Років десь тридцять п'ять, може, трошки старший — замолодий для неї. Давно він тут полює? Шукає найвродливішу жінку? Це його перший келих чи другий?

Тут чоловік нарешті повернувся до неї, і стало очевидно, що він знає, хто вона така. І той приємний вогник впізнавання в його очах дуже приваблював.

— Я можу тебе пригостити?

— Не знаю. А можеш?

У неї що, язик уже заплітається? От же халепа. Думки теж стали розбігатися.

Його погляд ковзнув з обличчя на груди, а потім знову зустрів її очі. Здавалося, той погляд зриває всі вдавані нашарування.

— Здається, можу.

— Я зазвичай не шукаю пригод із незнайомцями, — збрехала вона. Останнім часом в її житті тільки й були що незнайомці. Усі інші, хто колись мав якесь значення, забули про неї. А от і ксанакс починає діяти — чи, може, це текіла?

Він торкнувся її підборіддя, і від того дотику на шкірі виступили сироти. Було щось нахабне в такому дотику — чоловіки цього вже не роблять.

— Трой, — відрекомендувався він.

Вона глянула в його блакитні очі та відчула важкий тягар власної самотності. Коли оце востаннє її хотів чоловік?

— Таллі Гарт.

— Я знаю.

Затим він її поцілував. Його губи смакували чимось солодким, мабуть, алкоголем, та цигарками. Чи травичкою. Хотілося загубитися у фізичних відчуттях, розчинитися в них, як цукерка. Хотілося забути все, що полетіло шкереберть, усе, що привело її в таке місце, у море незнайомців.

— Поцілуй мене ще раз, — мовила вона та зненавиділа себе за жалюгідні нотки благання в голосі. Такий самий голос був у неї в дитинстві, коли вона ще зовсім малим дівчам притискала ніс до вікна та чекала, що мама повернеться. «Що зі мною не так?» — запитувала та дівчинка у всіх, хто був готовий слухати, але їй ніколи не відповідали. Таллі простягла руки й обійняла його. Проте варто їй було притиснутися до нього, як вона розплакалася. А коли вже з очей полилися сльози, зупинити їх не міг ніхто.

3 вересня 2010-го

2:01

З бару Таллі вийшла останньою — за спиною гучно грюкнули двері, й неонові вивіски клацнули та погасли. Було вже за другу ночі, й вулиці спорожніли. Стало тихо.

Хитаючись, вона рушила слизьким тротуаром. Це ж треба, її поцілував чоловік, а вона розревілася. Жалюгідно. Недивно, що він утік.

Дощ хльостав її, майже заливав. Промайнуло бажання зупинитися, закинути голову назад і пити той дощ, аж доки захлинеться. А що, непоганий варіант.

Здавалося, минули години, доки вона нарешті дісталася дому. Прощмигнула повз швейцара, уникаючи його погляду, та зупинилася лише в ліфті, побачивши своє відображення.

О господи!

Вигляд вона мала жахливий: каштанове волосся, яке давно слід було пофарбувати, збилося в кубло. Туш, стікаючи, залишала на щоках сліди, схожі на бойове розфарбування індіанців.

Двері ліфта розчахнулися, і вона вийшла в коридор. Хитало так, що знадобилася вічність, щоб дійти до дверей. Ключ увійшов у замок лише із четвертої спроби. Коли вона нарешті відчинила двері, голова вже крутилася та пульсувала болем.

Десь між вітальнею та їдальнею вона врізалася в стіл і мало не впала — урятував лише диван, за який удалось вхопитися останньої миті. Ойкаючи, опустилася на товсті білі подушки, набиті пухом. На столику перед диваном височів стос пошти — рахунки та журнали.

У роздумах про те, яким же безладним стало її життя, вона відкинулася на спинку й заплющила очі.

— Чорти б тебе драли, Кейті Раян, — прошепотіла вона до найкращої подруги, якої не було поруч. Самотність стала нестерпною. Однак її подруги вже не існувало. Усе. Померла. Власне, із цього все й почалося, з втрати Кейт. Жалюгідно, еге ж? Таллі стала падати після смерті подруги, і була вже не в змозі вирватися з того піке.

— Ти потрібна мені.

А потім гучніше, уже волаючи:

— Ти *потрібна* мені!

Тиша.

Вона впустила голову на груди. Заснула? Можливо...

Коли знову розплющила очі, її погляд спантеличено впірівся в купу пошти. Майже все якийсь спам. Каталоги та журнали, яких вона вже й не читала. Погляд уже був рушив кудись далі, але раптом одне фото зачепило її увагу.

Вона нахилилася уперед, розгребла конверти й побачила журнал *Star* із маленьким портретом її самої у верхньому правому кутку. Паскудний був портрет — не з тих, якими можна було б пишатися. А під ним одне жахливе слово:

Залежність.

Неслухняні руки схопили журнал і загортали сторінки, аж доки очі знов вчепилися в те фото. Під ним була невеличка стаття, менше за сторінку.

СПРАВЖНЯ ІСТОРІЯ ЗА ЧУТКАМИ

Публічним жінкам часто буває нелегко впоратися зі змінами, які приносить вік. І, здається, Таллі Гарт не стала винятком. Від двадцятирічної Марі Раян, похресниці колишньої зірки феноменального токшоу «Дівоча година», ми отри-

мали ексклюзивний матеріал. Міс Раян повідомляє, що п'ятдесятирічна міс Гарт програє боротьбу з демонами, які переслідували її все життя. Останнім часом вона набрала «тривожну кількість зайвих кілограмів», зловживає алкоголем і взялася до наркотиків. Міс Раян каже, що...

— О господи...

Мара.

Зрада важко вдарила в груди. Стало нічим дихати. Вона дочитала статтю, і журнал випав з рук.

Біль, який вона тамувала протягом кількох місяців — ба навіть років, — вирвався назовні та затягнув її в чорну порожнечу самотності. Таку глибоку, якої вона раніше й не знала. Уперше з'явилося відчуття, що нагору вибратися вже неможливо.

Вона підвелася. Очі застинали сльози. Руки намацували ключі від автівки.

Вона не могла більше так жити.

Розділ другий

3 вересня 2010-го

4:16

Де я?

Що сталося?

Я часто дихаю та намагаюся поворухнутися, але не можу змусити тіло слухатися, ні руки, ні навіть пальці.

Нарешті розплющую очі — усе як у тумані. У горлі пересохло, але ковтнути не можу.

Навколо темно.

Зі мною поруч хтось є. Або *щось* — воно гучно стукає, наче молотками об залізо. Спиною проходить вібрація, відбивається луною в зубах та вибухає головним болем.

Мене оточує звук — гуркіт і скрегіт металу. Він усюди: навколо, у повітрі, у мені.

Бам. Гр-р-р. Бам. Гр-р-р.

Біль.

Він навалюється на мене весь й одразу. Гострий, скажений. Варто мені *відчутти* його — і він затьмарює геть усе.